

modning om muligt at faae en saadan Bærdiansættelse, idet Udvalget gik ud fra, at man fra alle Sider kunde have Interesse af at faae at vide, hvad det er, der er offret i denne Sag, hvad enten man nu mener, at Offret er paa Statskassens Side eller paa den anden Side. Det viste sig imidlertid, at ikke alle Parter vare interesserede i at faae dette oplyst, idet, som det fremgaar af en Skrivelse fra Finantsministeren, der er astrykt i Betænkningen, Finantsministerens Willighed til at træffe de fornødne Foranstaltninger i den Henseende strændede paa, at Riksbæren ikke havde nogen Interesse af at faae disse Bærdier oplyste. Udvalget har derfor maattet nøies med at blive staaende ved et kalkulatorisk Overlag af de Bærdier, her er Tale om, en Ansættelse, som støtter sig til tidligere Ansættelser, der ere fremkomne fra tidligere Ministre, navnlig fra en tidligere Indenrigsminister, som paa et tidligere Tidspunkt havde tænkt paa at sælge Eiendommen. Han mente, idet der dengang var Tale om at sælge 10,000 Kvadratalen til Bebyggelse, at han kunde faae 100,000 Rd. for dem, hvilket vilde være 10 Rd. pr. Kvadratalen. Det er en Opfattelse, som er kommen frem under de Forhandlinger, som have været førte angaaende denne Sag, og man har ment, at Bærdien vilde staae imellem 10 og 15 Rd. pr. Kvadratalen. Nu er Byggegrundens samlede Areal 41,900 Kvadratalen. Hvis man antog, at derfra maatte gaa 6,900 Kvadratalen til nødvendige Gadeanlæg og Sigt, vilde der blive 35,000 Kvadratalen tilbage, som kunde anvendes til at bringe Statskassen en materiel Indtægt ved at udlægges til Byggegrunde, naar Ruinen blev fjernet. Disse 35,000 Kvadratalen vilde efter en Ansættelse af 10 Rd. pr. Kvadratalen føre til en Sum af 700,000 Kr. Naar vi nu se, at det, Staten har faaet ind deraf, er 200,000 Kr., vil Statsens Tab ved denne Handel altsaa kunne ansættes med en rund Sum til 500,000 Kr. Det vil da ses, at den Afhændelse, der saaledes er foretagen, i Stedet for at give Statskassen en Indtægt, som rimelig kunde anslaaes til 700,000 Kr., kun har givet Statskassen en pekuniær Indtægt af 200,000 Kr. Den øvrige halve Million er forsvunden i denne Retshandel og tabt for Statskassen, og vil saaledes ikke mere vende tilbage. Hvis denne Retshandel gaar i Orden saaledes, som den er tænkt, vil der paa Grunden staa en Kirke senest om 10 Aar fra Kontraktens Dato, og naar denne Kirke er opført, vil denne Bærdi være forsvunden for Fremtiden og ikke mere vende tilbage, medmindre man — som det fra andre Sider er foreslaaet eller henstillet — tænkte sig, at man rev Kirken ned igjen for at faae Bærdien ud af Eiendommen — en Fremgangsmaade, som vilde være noget mærkelig, og som jeg ikke tror, at der for Alvor er Grund til at tage op med i disse Betragtninger. Det, som er det reelle Indhold af denne Sag, er, at

Statskassen ved denne Retshandel er bleven 500,000 Kr. fattigere. Nu bliver Spørgsmaalet dette: Hvori vil Ministeren søge Bemyndigelse til paa denne Maade at skænke denne Eiendom, som er 500,000 Kr. værd, bort til Opførelsen af en Kirke? Bemyndigelsen til overhovedet at foretage denne Retshandel ligger i Finantsloven i en Position, som først kom ind i Finantsloven 1859—60, og som er gjentagen i de senere Finantslove, og denne Bemyndigelse lyder paa at sælge Frederiks Kirkeplads og den derpaa staaende Ruin. Hvad Meningen er med denne Bemyndigelse, vil blive ganske klart, naar man ser hen dels til selve Ordene, dels til den Plads, Positionen har paa Finantsloven. Jeg vil allerførst fremdrage det, som jeg tror i sig er tilstrækkeligt afgjørende, og det er, at Bemyndigelsen gaar ud paa at sælge. Naar der er Tale om Salg, er man inde paa et Begreb, som man ikke behøver at være Jurist for at forstaa; Enhver veed, hvad det vil sige. Ved Salg fortaar man, at en Formuegjenstand afhændes fra den ene Side mod et Beberlag fra den anden Side; jeg veed ikke, at Ordet „Salg“ har nogen anden Betydning. Naar der altsaa staa „Salg“, maa Formodningen være for, at det betyder. hvad Salg overhovedet ellers betyder; men hvis der af andre Grunde skulde være en Tvivl, vilde den falde fuldkændig bort, naar man ser paa det øvrige Indhold af denne Position. Den er opført paa Finantsloven mellem Kapitaltilskud af Aktiverne til Aarets Indtægt, hvorved der altsaa lægges Noget til Aarets Indtægt, opført som en Indtægt, der vindes ved Forbrug af Formue, og dernæst er den opført mellem en hel Del andre Eiendomme, der samtidig ere dømte til Salg. Naar man blot kaster et Blik paa disse og ser, at det er saadanne som det kongelige Hømagasin, Fæstningens Materialgaard, Kaserner, Dokker og den Slags Ting, saa er der ikke Tvivl om, hvad Meningen er, idet Ingen har tænkt paa, at disse Eiendomme skulde anvendes til andre Formaal end til at skaffe Penge i Statskassen. Jeg skal yderligere tilføje, at, foruden denne Opregning af nogle bestemte Eiendomme, er der tilføjet: „Og andre Eiendomme“. Derved er der tænkt paa Eiendomme, som Administrationen af andre Grunde maatte være berettiget til at sælge; men ved Eiendomme, som Administrationen er berettiget til at sælge administrativt, er der ingen Tvivl om, at Administrationens Besøielse for saa vidt ikke gaar ud over det, at gjøre dem i Penge, at bringe den størst mulige Verdi ind i Statskassen; det er Noget, som jeg ikke veed er omtvistet nogetsteds. Altsaa det, at der ved Siden af disse enkelte Eiendomme staa: „Og andre Eiendomme“, anser jeg for et yderligere Argument for, at Meningen kun er den: at bringe Penge ind i Statskassen. Det stemmer ogsaa dermed, at hele denne Trans-